

РЕШЕНИЕ

№ 2114

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12487** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26 ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на Д. В. А., ЕГН- [ЕГН], срещу Разпореждане № 4506-40-31/16.06.2020 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорваното разпореждане. Изтъква се, че решението за откриване на производство по несъстоятелност е вписано в Търговски регистър на дата 28.01.2020 година, но бездействието на Дружеството, бивш работодател да я уведоми в по- кратки срокове преди това не следвало да води до неблагоприятни последици на нея. В случая едва- на дата 28.05.2020 година на електронната си поща получила покана за получаване на приложена справка за размера на начислените, но неизплатени от работодателя [фирма] с ЕИК[ЕИК] вземания с изходящ номер № 012/27.04.2020 година. Според жалбоподателя именно от тази дата започвал да тече срока за подаване на заявление- декларация за отпускане на гарантирано вземане. Отделно от това, дори да се приемело, че тримесечният срок е бил до 28.04.2020 година, то съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 година, обнародван в Държавен вестник, брой 25 от дата 24.03.2020г., срока е спрял да тече по време на обявеното положение от

13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение- 13.05.2020 г. Предвид това счита, че тя е спазила срока по чл.25 ЗГВРСНР. Моли съда да отмени обжалвания акт. В съдебно заседание жалбоподателката лично поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваното разпореждане.

Процесуалният представител на ответника в съдебно заседание оспорва жалбата. Моли за нейното отхвърляне.

Съдът, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателката Д. В. А. е работила в [фирма], с ЕИК[ЕИК], като 21.11.2017 г. било прекратено трудовото ѝ правоотношение.

[фирма] е обявено в несъстоятелност с Решение № 162/22.01.2020 г. по д. № 1378/2019 г. на Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на 28.01.2020 г. Със заявление-декларация с вх.№ Ц4502-21-48 от 08.06.2020 г. на ТП на НОИ- С. [населено място] А. поискала отпускане на гарантирано вземане.

С обжалваното Разпореждане № 4506-40-31/16.06.2020 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, Директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" в Националния осигурителен институт е отказал изплащането на гарантирано вземане по заявлението. Административният орган е приел, че заявлението- декларация е подадено извън нормативно определения срок, който е преклузивен, поради което липсвало правно основание за изплащане на гарантирано вземане.

Страните не спорят по гореизложената фактическата обстановка. Тя се установява и по безспорен начин от приложената по делото административна преписка.

С оглед установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена в предвидения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес от обжалването, от лице, за когото издадения административен акт е неблагоприятен, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 26, ал. 1 от ЗГВРСНР, при спазване на административнопроизводствените правила, уредени в ЗГВРСНР.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време. Ал. 2 посочва, че лицата по ал. 1 могат да ползват права по този закон, при условие, че работодателят е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6. Според чл. 6 от ЗГВРСНР правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с

подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава.

От събраните доказателства по делото се установява, че жалбоподателката е била в трудови правоотношения с [фирма]. Датата на вписване на решението за откритото производство по несъстоятелност безспорно е 28.01.2020 г. Това се потвърждава от представените по делото доказателства, както и от вписаните обстоятелства, отразени в Търговския регистър. Срокът за подаване на заявление по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР е тримесечен и е започнал да тече датата на вписване на съдебното решение за откритото производство по несъстоятелност.

Действително, на 24 Март 2020 г. в ДВ. бр. 28 е обнародван Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. Съгласно § 52 от ПЗР законът влиза в сила от 13 март 2020 г. и се прилага до отмяна на извънредното положение. В чл. 3, т. 2 от същия закон е предвидено, че за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по Наказателния кодекс и Закона за административните нарушения и наказания. Срокът, предвиден в чл. 25 от ЗГВРСНР, е "друг срок" по смисъла на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките, предвиден в нормативен акт, с изтичането на който се погасяват права за частноправните субекти - правото на гарантирани вземания на работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодател, спрямо когото е открито производство по несъстоятелност. Поради това срокът, предвиден в чл. 25 от ЗГВРСНР, започнал да тече от 28.01.2020 г. е спрял на 13.03.2020 г. по силата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките, обн. в ДВ. бр. 28 от 24 март 2020 г. До спирането на срока са изтекли 1 месец и 13 дни дни. Съгласно § 13 от Заключителните разпоредби към Закон за изменение и допълнение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обнародван в ДВ, бр. 34 от 09.04.2020 г., в сила от 09.04.2020 г., сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно "други срокове" в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". Това означава, че срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР е продължил да тече от 17.04.2020 г. и е изтекъл най- късно на 04.06.2020 г. Неоснователен е довода, че сроковете са били спрени от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., предвид посоченото изменение на закона в сила от 09.04.2020 г. доколкото не се касае за давностен срок, за преклузивен.

Заявлението- декларация вх. № Ц4502-21-48 за изплащане на гарантираните вземания е подадено от жалбоподателката на 08.06.2020 г., следователно срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР не е спазен и е било налице основанието на чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР при постановяване на обжалвания административен акт.

Като е приложил правилно посочените законови разпоредби, с обжалваното Разпореждане № 4506-40-31/16.06.2020 г. Директорът на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" е постановил законосъобразен отказ за изплащане на

вземания съгласно ЗГВРСНР. Константна е съдебната практика, че срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР е преклузивен, т. е. с изтичането му се погасява материалното субективно право да се получи гарантирано вземане от фонда. По отношение на срока за упражняване на правото на гарантирано вземане, законодателят е предвидил две хипотези с разпоредбата на чл. 25 от ЗГВРСНР. При първата хипотеза, началният момент, от който тече тримесечният срок е вписване на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, а при втората хипотеза - началният момент, от който тече тримесечният срок е датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. Относима към настоящия спор е първата хипотеза, като правнорелевантният факт, от който възниква правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, е датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност (чл. 6, т. 1 от закона). Предвид относимата разпоредба на чл. 7, ал. 1 от Закона за търговския регистър, вписаното обстоятелство за откриване на производството по несъстоятелност се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването, поради което ирелевантно се явява обстоятелството дали работодателят е изпълнил задължението си по чл. 3, ал. 1 от Наредбата за реда и начина на информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, тъй като законодателят не е предвидил при неизпълнение на това задължение възможност за удължаване на срока по чл. 25 от ЗГВРСНР, респ. възстановяването му. С вписването в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност на работодателя на жалбоподателката, а именно- 28.01.2020 г. е започнал да тече тримесечният срок за упражняване на правото на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, като заявлението от 08.06.2020 г. се явява подадено след изтичане на посочения срок.

Съдът взе предвид и практика на Съда на европейския съюз. С Решение на СЕС (пети състав) от 18.04.2013 г. по дело C-247/12 по преюдициално запитване на Върховния административен съд, е прието, че Директива 2008/94/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава държавите членки да гарантират вземанията на работниците и служителите на всеки етап от производството по несъстоятелност на техния работодател. Според Решението на СЕС от 16.07.2009 г. по дело C-69/08, постановено по преюдициално запитване от италиански национален съд, исканията, подадени след изтичане на установените от закона преклузивни срокове, са недопустими и не подлежат на разглеждане. Административният орган не разглежда недопустими искания и не обсъжда тяхната основателност. Само при допустимо искане административният орган следва с издадения акт да разпорежи изплащането на предявеното вземане или да откаже изплащането след извършена преценка относно наличието на материалноправните предпоставки.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореният административен акт е издаден при спазване на процесуалноправните и материалноправните предпоставки за законосъобразност. Не са налице основания за отмяната му поради несъответствие с правото на ЕС или националното законодателство.

С оглед изложеното следва жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. А., ЕГН- [ЕГН], срещу Разпореждане № 4506-40-31/16.06.2020 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: